

Sygn. akt: IV C 1635/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział IV Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Sobkowicz

Protokolant: sekretarz sądowy Dorota Wołowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. W. (...) w W.

przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Narodowego Funduszu Zdrowia w W. na rzecz powoda (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. W. (...) w W. kwotę 649.905 zł 37 gr. (sześćset czterdzieści dziewięć tysięcy dziewięćset pięć złotych trzydzieści siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2011 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego Narodowego Funduszu Zdrowia w W. na rzecz powoda (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. W. (...) w W. kwotę 7.128 zł (siedem tysięcy sto dwadzieścia osiem złotych) tytułem kosztów postępowania w sprawie;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego Narodowego Funduszu Zdrowia w W. na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie) kwotę 32.373 zł (trzydzieści dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt trzy złote) z tytułu części opłaty sądowej;

V. opłatę sądową w pozostałym zakresie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa;

VI. nie obciąża powoda kosztami postępowania na rzecz pozwanego.

IVC 1635/10

UZASADNIENIE

Powód (...) Publiczny Szpital (...) im. prof. W. (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Narodowego Funduszu Zdrowia w W. kwoty 608.527 zł 50 gr. z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 45.464 zł 06 gr. tytułem odszkodowania za działania pozwanego skutkujące koniecznością zaciągnięcia pożyczki oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany Narodowy Fundusz Zdrowia w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podnosząc, że kara umowna nałożona na powoda była uzasadniona i została potrącona z należności powoda.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony zawarły w dniu 28 stycznia 2009 roku umowę dotyczącą świadczeń opieki zdrowotnej - leczenia szpitalnego. Zakres świadczeń obejmował hospitalizacje na oddziałach powoda i z izby przyjęć. Umowa przewidywała kary m.in. w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy z przyczyn leżących po stronie powoda (umowa nr (...) k.22-32).

W dniu 29 stycznia 2009 roku strony zawarły umowę dotyczącą udzielania świadczeń przez powoda w zakresie świadczeń pozajelitowych i dojelitowych w warunkach domowych. Również ta umowa przewidywała karę za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy z przyczyn leżących po stronie powoda (umowa nr (...) k.33-39).

W dniu 29 stycznia 2009 roku strony zawarły umowę w zakresie udzielania świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej. Umowa przewidywała karę za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy z przyczyn leżących po stronie powoda (umowa nr (...) k.51 – 55), a następnie w dniu 10 marca 2009 roku, w dniu 14 lipca 2009 roku i w dniu 25 sierpnia 2009 roku zostały przez strony zawarte aneksy do tej umowy (aneksy k.61-65).

W lipcu 2009 roku M. C. - dziennikarz zgłosił się do Izby Przyjęć powodowego Szpitala i powiedział jakiemś mężczyźnie, że podejrzewa u siebie zarażenie wirusem A/H1N1 i zapytał gdzie może uzyskać pomoc. Mężczyzna skierował M. C. do przychodni przyszpitalnej i M. C. zgłosił się do rejestracji. Tam powiedział, że wracał z Hiszpanii z osobami zakażonymi wirusem A/H1N1 i pytał co ma robić. Rejestratorka po rozmowie z lekarką poinformowała go, że ma się udać do szpitala zakaźnego na ul. (...) i zapytała czy ma czym pojechać. Kiedy M. C. powiedział, że nie ma czym pojechać rejestratorka podała mu numer autobusu jakim może dojechać i wskazała gdzie jest postój taksówek. M. C. nie był zarażony wirusem A/H1N1, nie był nigdzie za granicą, był przeziębiony i leczył się sposobem domowym. M. C. nie był badany przez lekarzy z powoda (zeznania świadków M. C. k.170-171, M. K. k.171-172).

Do powodowego szpitala było przesłane przez Ministerstwo Zdrowia zarządzenie jak postępować z pacjentami, u których zachodzi podejrzenie choroby zakaźnej A/H1N1 i z niego wynikało, że taki pacjent ma być skierowany do szpitala zakaźnego przy ul. (...) w W. gdyż ten szpital jest przygotowany do stwierdzenia czy jest do zakażenia A/H1N1 i ewentualnego leczenia. Dziennikarz, który zgłosił się w lipcu 2009 do powoda nie prosił o pomoc żadnego lekarza, nie rozmawiał z lekarzem, który był w tym czasie w rejestracji POZ. W powodowym szpitalu jest jedna karetka przewozowa, która służy do przewożenia pacjentów i jedna karetka (...), która służy do przewożenia pacjentów w ciężkim stanie i po przewiezieniu pacjenta zakaźnego byłyby one wyłączone, gdyż musiałyby przejść kwarantannę (zeznania świadka I. O. k.198).

W dniu 29 lipca 2009 roku pozwany wezwał powoda do zapłaty kwoty 545.918 zł 82 gr. stanowiącej (...) umowy (...) z powodu nieuzasadnionej odmowy udzielenia świadczeń i wezwał do zapłaty tej kwoty w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania (k.49-50).

W dniu 10 sierpnia 2009 roku powód zgodnie z procedurą złożył zażalenie do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące nałożenia kary umownej uznając ją za całkowicie nieuzasadnioną gdyż osoba zgłaszająca się do przychodni specjalistycznej nie wymagała pomocy medycznej, nie było sytuacji nagłej, przed nałożeniem kary nie było kontroli i jako ewentualną karę należało przyjąć wartość umowy podstawowej opieki zdrowotnej i nie było podstaw do potrącenia kary umownej (k.66-76).

Prezes NFZ nie znalazł podstaw do uwzględnienia zażalenia powoda ponieważ nastąpiło nieudzielenie pomocy i przez to nienależyte wykonanie umowy (k.86-89).

Pismem z dnia 14 września 2009 roku powód wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej kary umownej. (k.77-85).

W dniu 22 września 2009 roku pozwany wystawił powodowi notę księgową nakładając karę umowną w wysokości 545.918 zł 82 gr. za nienależyte wykonanie umowy z dnia 28 stycznia 2009 roku (nota k.48).

W dniu 8 grudnia 2009 roku w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy kary umownej nałożonej na powoda Prezes NFZ podtrzymał swoją decyzję z dnia 4 września 2009 roku (k.90-93).

Pismem z dnia 26 stycznia 2010 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 545.918 zł 82 gr. w terminie 7 dni od otrzymania wezwania (k.94-97), a następnie w dniu 24 lutego 2010 roku wystosował wezwanie ostateczne do zapłaty tej kwoty (k.98).

Pozwany odmówił zapłaty żądanej kwoty (k.99 i k.100-101).

Pozwany potrącił kwotę 545.918 zł 82 gr. z należności powoda.

W dniu 16 lutego 2010 roku powód zawarł z T.(...) Grupa (...). z o o w Ł. umowę pożyczki na kwotę 545.918 zł 82 gr. z przeznaczeniem na spłatę zobowiązań wobec kontrahentów i wartość odsetek wynosiła 45.461 zł 06 gr.(umowa k.102-104).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda jest częściowo uzasadnione.

Powód w niniejszym postępowaniu dochodzi kwoty z tytułu kary umownej nałożonej na niego za nienależyte wykonanie umowy w zakresie udzielania świadczeń szpitalnych w wysokości 545.918 zł 82 gr. wraz z odsetkami od tej kwoty za okres od 20 stycznia 2010 roku do 7 grudnia 2010 roku, a więc kwoty łącznej 608.527 zł 50 gr. oraz kwoty 45.464 zł 06 gr. z tytułu pożyczki jaką musiał zaciągnąć na sfinansowanie niezbędnych procedur medycznych ratujących życie i zdrowie pacjentów oraz bieżącego funkcjonowania palcówki powoda.

Pozwany nałożył na powoda karę umowną w wysokości (...) kwoty wynikającej z umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych w zakresie leczenia szpitalnego, gdyż zdaniem pozwanego po zgłoszeniu się dziennikarza (...) do powodowego szpitala powód odmówił świadczenia zdrowotnego i jest to sprzeczne z art. 15 ust.1 oraz art. 19 ust.1 ustawy o świadczenia opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art.7 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz § 3 i § 5 ust. 1,2,3,4 rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych świadczeniobiorcy mają, na zasadach określonych w ustawie, prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczanie.

W myśl ust 2 wyżej wymienionego artykułu świadczeniobiorcy przysługują między innymi świadczenia gwarantowane z zakresu: podstawowej opieki zdrowotnej, ambulatoryjnej opieki specjalistycznej, leczenia szpitalnego.

Zgodnie z art. 7 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej zakład opieki zdrowotnej nie może odmówić udzielenia świadczenia zdrowotnego osobie, która potrzebuje natychmiastowego udzielenia takiego świadczenia ze względu na zagrożenie zdrowia lub życia.

§ 3 ogólnych warunków o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej stanowiący załącznik do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 roku w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej świadczeniodawca ponosi odpowiedzialność za udzielanie lub za zaniechanie udzielania świadczeń przez osoby przez siebie zatrudnione lub udzielające świadczeń w jego imieniu na innej podstawie niż umowa o pracę, a także osoby, którym udzielanie świadczeń powierzył oraz odpowiada za szkody powstałe, także u osób trzecich, w związku z

udzielaniem lub zaniechaniem udzielania świadczeń. Natomiast § 5 wyżej wymienionych warunków stwierdza, że świadczeniodawca jest zobowiązany wykonywać umowę zgodnie z warunkami udzielania świadczeń określonymi w ustawie, ogólnych warunkach, odrębnych przepisach oraz zgodnie z warunkami wymaganymi od świadczeniodawców określonymi przez Prezesa Funduszu na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 i art. 159 ust. 2 ustawy.

2. Świadczeniodawca jest zobowiązany do udzielania świadczeń świadczeniobiorcom z zachowaniem należytej staranności oraz zgodnie z zasadami etyki zawodowej.
3. Świadczeniodawca jest zobowiązany do przestrzegania praw pacjenta wynikających z obowiązujących przepisów.
4. Świadczeniodawca jest zobowiązany do podejmowania i prowadzenia działań mających na celu zapewnienie należytej jakości udzielanych świadczeń.
5. Świadczeniodawca jest zobowiązany zaopatrywać się we własnym zakresie w produkty lecznicze, wyroby medyczne oraz inne materiały niezbędne do udzielania świadczeń na podstawie umowy.

W niniejszej sprawie spór dotyczy przede wszystkim stwierdzenia czy dziennikarz, który zgłosił się do powodowego szpitala zgłosił się do Izby Przyjęć powoda czy do poradni POZ, czy nałożenie kary było uzasadnione.

Jak wynika z zeznań świadka M. C. początkowo zgłosił się ona do Izby Przyjęć powodowego szpitala i tam od jakiegoś mężczyzny po podaniu mu, że podejrzewa u siebie zarażenie wirusem A/ H1N1 uzyskał informację, że ma się zgłosić do poradni przyszpitalnej. W poradni przyszpitalnej od rejestratorce dowiedział się, że w takiej sytuacji ma zgłosić się do szpitala zakaźnego przy ul. (...) w W.. Rejestratorce jak wynika z jej zeznań oraz zeznań świadka I. O. informację gdzie ma się zgłosić M. C. potwierdziła u lekarza I. O., która w tym czasie przebywała w rejestracji.

Było to zgodne z zarządzeniem, które wcześniej otrzymał powód z Ministerstwa Zdrowia.

M. C. nie był zakażony wirusem A/ H1N1, a jedynie była to tzw. prowokacja dziennikarska.

Pozwany nałożył karę na powoda podając, że nienależycie wykonał umowę w zakresie świadczeń szpitalnych, gdyż nie udzielił pomocy M. C..

Zdaniem Sądu M. C. nie wymagał pomocy medycznej i jak sam stwierdził nie był chory, a jedynie była to tzw. prowokacja dziennikarska.

W tej sytuacji nie można zdaniem Sądu przyjąć, że powód odmówił udzielenia pomocy. Ponadto powód zgodnie z wytycznymi odesłał dziennikarza do szpitala zakaźnego przy ul. (...).

Fakt, że powód nie odwiózł dziennikarza karetką był uzasadniony. Powód jak wynika z zeznań świadka I. O. dysponuje tylko jedną karetką do przewożenia chorych i jedną karetką „R” do przewożenia ciężko chorych. Wyłączenie karetki po przewiezieniu dziennikarza z powodu konieczności kwarantanny spowodowałoby, iż pacjentom naprawdę potrzebującym pomocy tak pomoc nie mogłaby być udzielona.

Należy również zauważyć, że M. C. nie prosił o pomoc żadnego lekarza, mimo, że w czasie kiedy przebywał przy rejestracji POZ w rejestracji znajdował się lekarz.

Dowód z filmu niewiele wnosi do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie gdyż jedynie pokazuje jak są usytuowane u powoda Izba Przyjęć i poradnie POZ.

Zdaniem Sądu ukaranie powodowego szpitala tak dotkliwą karą za odesłanie pacjenta zdrowego i niepotrzebującego pomocy było nieuzasadnione. Poza tym pozwany nie wyjaśnił żadnych okoliczności przed ukaraniem powoda, a jedynie oparł się na programie telewizyjnym.

Ponadto zdaniem Sądu gdyby przyjąć, że powód nienależycie wykonał umowę to jedynie umowę z POZ, a nie umowę dotyczącą leczenia szpitalnego. Pozwany nie zarzucił powodowi nakładając karę, że powód nie wykonał świadczenia na oddziałach szpitalnych, a wartość świadczeń w Izbie Przyjęć jak wynika z umowy wynosiła o (k.28 i k.31 ostatnia rubryka)

Zdaniem Sądu żądanie powoda jest uzasadnione również ze względu na zasady współżycia społecznego. Zaangażowanie personelu czy karettek dla zdrowego spowodowałyby, że pomoc czy przewóz karetką nie byłaby możliwa w przypadku chorego.

Pozwany nie kwestionował wysokości żądanej kwoty, a jedynie zasadę jej dochodzenia.

Powód żąda odsetek od potrąconej kwoty od dnia 20 stycznia 2010 roku do dnia 7 grudnia 2010 roku, a następnie odsetek ustawowych od łącznej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód już w dniu 26 stycznia 2010 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty potrąconej. Powód wezwał pozwanego do zapłaty tej kwoty w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pozwany odebrał w dniu 1 lutego 2010 roku (k.97a). Zdaniem Sądu powód ma prawo naliczać odsetki od dnia 9 lutego 2010 roku, gdyż od tej daty pozwany pozostaje w zwłoce. Kwota odsetek od dnia 9 lutego 2010 roku do dnia 7 grudnia 2010 roku wynosi 58.525 zł 49 gr. Łączna kwota potrąconej kwoty z odsetkami wynosi 604.444 zł 31gr.

Od dochodzonej kwoty powód dochodzi odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Zdaniem Sądu powód nie wzywał pozwanego do zapłaty całej kwoty z odsetkami, a od kwoty potrąconej naliczył odsetki i żądanie odsetek od całej kwoty jest uzasadnione od doręczenia pozwu tj. od dnia 14 marca 2011 roku (k.133).

W niniejszym postępowaniu powód dochodzi również kwoty z tytułu szkody jaką musiał ponieść w związku z koniecznością zaciągnięcia pożyczki w wysokości potrąconej przez pozwanego kwoty, aby sfinansować procedury ratujące życie i zdrowie pacjentów i z tego tytułu poniósł koszty tej pożyczki.

Jak wynika z dołączonej umowy pożyczki powód zaciągnął pożyczkę w wysokości 545.918 zł 82 gr. tj. kwoty potrąconej przez pozwanego i od tej kwoty wartość odsetek wyniosła 45.461 zł 06 gr.

Zdaniem Sądu żądanie powoda w zakresie tej kwoty jest również uzasadnione, gdyż gdyby nie działanie pozwanego powód nie musiałby zaciągać pożyczki i ponosić jej kosztów.

Powód nie wykazał z czego wynika kwota 45.464 zł 06 gr., ale skoro z umowy wynika, że powód miał zapłacić odsetki w wysokości 45.461 zł 06 gr. to zdaniem Sądu tak kwota jest uzasadniona.

Jeżeli chodzi o odsetki od tej kwoty to zdaniem Sądu skoro powód nie wzywał pozwanego do zapłaty tej kwoty to uzasadnione jest jego żądanie odsetek od daty doręczenia pozwu, a więc od dnia 14 marca 2011 roku (k.133).

Z tych wszystkich względów Sąd uznał, że uzasadnione jest żądanie powoda w zakresie kwoty 604.444 zł 31gr z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu tj. od dnia 14 marca 2011 roku oraz kwoty 45.461 zł 06 gr. również od dnia doręczenia pozwu i w tym zakresie żądanie powoda Sąd uwzględnił oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania na rzecz powoda Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Wobec tego, iż powód jest zwolniony od kosztów sądowych Sąd nakazał pobranie części opłaty sądowej, w zakresie w jakim pozwany przegrał proces, od pozwanego, zaś w pozostałym zakresie opłatę sądową przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd nie obciążył powoda kosztami na rzecz pozwanego na podstawie art. 102 k.p.c. gdyż pozwany wygrał proces tylko w znikomym procencie.